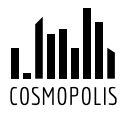

Martin Čáp

Čarodějka

Martin Čáp

Čarodějka

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.***

Čarodějka

© Martin Čáp, 2016

© Grada Publishing, a. s., 2016

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Obálka, grafická úprava a sazba Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis
v Praze roku 2016 jako svou 6433. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9532-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-9531-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-0295-2 (print)

1.

Touha, pusa a některé drobnosti

Už na vás někdy někdo vybafl: „Ahoj, já jsem čarodějka?“ Že ne? To budu asi první. Ano, já jsem čarodějka (prosím nezaměňovat s čarodějnicí, což je na rozdíl ode mě kolegyně z pohádkové sféry).

Dlouho jsem to o sobě nevěděla. Že je na naší rodině něco zvláštního, mi mohla naznačit jména jejích příslušníků. Dědeček se jmenuje Hypolit, babička Polyxena, tatínek Adriel a maminka Hexana. Já jsem dostala jméno Oxana. Někdy mám pocit, že se jmenujeme jako kompletní řada čisticích prostředků. Jistě pochopí-

te, že člověk nesoucí si do života takové jméno to nebude mít vůbec jednoduché.

Do svých patnácti jsem prožívala téměř normální „nečarodějně“ dětství. Můj otec chtěl mít syna, a tak mě vychovával jako hochu. Skutečně jsem se jako chlapec cítila a vypadala tak: vyzáblá s takřka plochým hrudníkem a podobeným obličejem. Táta trénoval místní fotbalový dorost. Chodila jsem hrát s nimi a při zápasech jsem chytala v bráně, protože tam nikdo nechtěl.

I když jsem byla krajně nedovyvinutá, už jsem se cítila jako ženská – téměř k zbláznění se mi líbil útočník Pepa z týmu sousední vesnice. Bylo mu sedmnáct, měl šlachovitou postavu a s míčem to uměl jako Ronaldo. Střílel na mě takové dělovky, že jsem měla co dělat, aby mě to neodneslo. Když mohl, tak mě v malém vápně vzal loktem do žeber nebo kopl přes kotníky, až se mi zatmělo před očima. Ale pro mě to byl svátek, protože se mě dotkl.

S tajemstvími jsem chodívala za dědou Hypolitem. Vždycky mě vyslechl a čtverácky na mě pomrkával.

„Dědo, já bych tak strašně chtěla, aby si mě Pepan všiml a viděl ve mně holku!“

„No jo, zapalují se ti lýtka, je z tebe slečna,“ konstatoval děda.

Podívala jsem se na své nohy, které měly být v plamenech. Nebyly. Zato jsem měla holeně plné modřin ze zápasů. Jakoby mimochodem jsem si rukama přejela přes tělo, tedy přes prsa. Také nic. Stále nenarostla.

„Není ze mě slečna a asi nikdy nebude,“ měla jsem pláč na krajíčku.

„Milá Oxano, ty můžeš být kýmkoliv!“ pro- nesl děda Hypolit tentokrát bez stopy žertu, téměř vizionářsky. „Když budeš něco chtít, takhle se upřeně podívej do nebe a přej si to. Ono se to vyplní!“

Jistěže jsem mu nevěřila. Přesto jsem však celý týden upírala hlavu do nebes a přála si Pepana. Přišla sobota a s ní zápas. Tak tak, že mi Pepan odpověděl na pozdrav.

„No počkej, ty namyšlenče namyšlená!“ drtila jsem mezi zuby a přemýšlela, jak se mu co nejlépe pomstít. „Dneska ti nepustím ani jeden gól!“

Věřte nebo ne, ono to fakt fungovalo. Mohl střílet, z jaké dálky chtěl. Mohl na mě jít sám, vždycky jsem ten balon nějak zázračně vyškrábla. A naši kupodivu dali gól.

Pepan zuřil! Měl poslední šanci srovnat skóre. Rozmáchl se a dal nechytatelnou dělovku. Nějak se mi smekly ruce. Před očima se mi rozsvítilo nepřeberné množství hvězdiček a skácela jsem se k zemi. Míč mě trefil přímo do hlavy, ale přes brankovou čáru se nepřekulil.

Chvíli jsem byla bez sebe, ale když se ke mně Pepan sehnul, už jsem měla zase všech pět pohromadě. Jen jsem ležela bez hnutí.

„Ježíši, co když je to vážné zranění?“ lamentaloval bezradně.

„Musíš aplikovat umělé dýchání,“ ponoukali ho kluci z našeho týmu a měli z toho legraci. „A provést masáž srdce, jinak nepřežije.“

Měl mi dát polibek a dotýkat se mě v místech, kde jsem vždycky chtěla... Před tolika lidmi! Vždyť on neví, že jsem holka.

Když mi začal dávat to dýchání, vydržela bych ležet bez hnutí klidně hodinu. Pak přidal masáž srdce. Automaticky mi sáhl pod triko na srdce. Cítila jsem, jak najednou ztuhl a chtěl se ode mě odtáhnout. Na chvíli jsem si ho přidržela a políbila ho. Byl to jeden z nekrásnějších polibků, na které si pamatuji. Jenže Pepan vyskočil, vlasy mu stály hrůzou. Tvářil se,

jako by ho uštkla zmije, a křičel: „Krucifuj! To je ženská!“

Můj táta ho vrátil do reality, když mu vrazil pár excelentních facek za to, jak mě tam osahával. To jsem se dozvěděla až později, protože jsem stále byla zmámená tím dotykem a polibkem.

Každopádně jsem si uvědomila, že když něco hodně chci, umím toho dosáhnout. Jen ještě musím vyladit některé drobnosti, aby to nedopadlo jako s Pepou, na něhož už příště nezabrala žádná kouzla a nikdy mě nechtěl ani vidět.

Inu, každé začátky jsou těžké. V lásce i čarodějnictví.

2.

Hledání skutečné čarodějky

Každému, kdo se mě zeptá, proč se jmenuji Oxana, odpovídám, že jsem čarodějka a taková jména jsou pro nás příznačná.

„Děda se jmenuje Hypolit, babička Polyxena, tatínek Adriel a maminka Hexana,“ dodávám, abych podpořila své tvrzení. Zatím se nenašel nikdo, kdo by mi uvěřil. Pár lidí si o mně myslelo, že budu asi nějaká pošahaná, ale do očí mi to neřekli.

Celé dětství jsem nevěděla o svých neobvyčejných schopnostech, ale už tenkrát mě zají-

maly všechny knihy o čarodějnictví. Jen jsem nemohla některé věci pochopit. Protože tatínek Adriel byl trenérem a sportovním bafuňářem v místním fotbalovém klubu a neměl na mě čas, chodila jsem si pro moudra k dědovi Hypolitovi. Posadila jsem se mu na klín, stulila se k němu na rameno a on mi vyprávěl příběhy, že jsem ani nedutala.

„Kde se vzaly čarodějnice?“ ptala jsem se v útlém věku.

„Čarodějnice jsou pohádkovým výplodem lidské fantazie.“

„A čarodějky?“

„To už je jiná otázka. Čarodějky vždycky existovaly. Protože byly výjimečnější než ostatní ženy, zrodil se kult čarodějů a čarodějek, lidí obdařených nadpřirozenými schopnostmi – například využívat magickou energii nebo umět předpovídat budoucnost.“

To bylo pro moji dětskou dušičku stravitelné.

„A proč lidi jedny čarodějky upalovali a jiné, jako třeba ty, které v Delfách věstily budoucnost, zas uctívali?“ nešlo mi do hlavy. V mém pojetí spravedlnosti jsem rozdíl nedělala, čarodějka jako čarodějka.

„Správně se ptáš,“ byl na mě děda hrdý. Že znám Delfy, mu udělalo radost. „Tak poslouchej, Oxánku. Ty nešťastnice, které skončily na hranici, až na výjimky nebyly čarodějkami. Většinou se do neštěstí dostávaly skrz majetek, který jim chtěl někdo sebrat. A pak bylo nejjednodušší nařknout je z čarodějnictví.“

Pěnila se ve mně krev nad podobnou podlostí. Jak může někdo připravit jiného o život kvůli něčemu tak malichernému, jako je majetek?

„Skuteční čarodějové měli opravdovou úctu okolí,“ pokračoval děda. „Kdo by si to chtěl rozházet s čarodějem majícím výjimečné schopnosti? A když je náhodou neměl nebo o ně přišel, zlikvidovali ho a našli si jiného.“

Tohle už bylo spravedlivější, i když jsem si v té době říkala, jakým štěstím je, že nejsem čarodějkou.

„Většinou lidé bývali rádi, když potkali čarodějkou nebo čaroděje. Věřili, že jim to přinese štěstí,“ dopověděl děda.

„A přineslo?“

„Jak kdy. Když měli kliku na bílého, tedy hodného čaroděje, tak jo,“ zatvářil se děda Hypolit tajuplně. „Třeba to brzy poznáš sama...“

Málem jsem z toho nespala. Musím se sejít s čarodějkou, která mi přinese štěstí!

Bohužel, o žádnou jsem dlouho ani nezakopala. Jako bych byla jediná, komu se vyhýbají. Až jednoho dne jsem slyšela dva sousedy u nás v ulici mluvit o paní Golisové.

„Ta stará čarodějnice snad umí otrávit i vzduch kolem sebe,“ zaslechla jsem jednoho z nich.

Když umí kouzlem otrávit vzduch, musí být čarodějka. Ale když otravuje vzduch, nebude mít nejspíš holubičí vlastnosti, a tak by to s tím štěstím, jak sliboval děda, mohlo být pěkně na levačku. Rozhodně jsem nemínila být pokusným králíčkem.

Několik dnů se ve mně všechno mlelo. Jednu chvíli jsem byla rozhodnutá se se vším svěřit dědovi, vzápětí jsem to zavrhla jako zbabělé. Zkrátka mě to tajemství pěkně tížilo. Dědovi nedalo příliš práce, aby to na mně poznal.

„Co dneska tíží tvoji dušičku?“

„Objevila jsem v naší ulici čarodějkou,“ špitla jsem mu do ucha.

Asi ne dost tiše, protože dodnes se pamatuju, jak si s maminkou a babičkou vyměnili výstražné pohledy.

„Nepovídej, Oxánku,“ snažil se děda překvapeně udržet klidný hlas.

„Jen nevím, jestli je to hodná, bílá čarodějka, nebo ta zlá, černá,“ vychrlila jsem na něj a byla jsem ráda, že je to venku.

„To je závažné sdělení. To bychom neměli nechat jen tak,“ strachoval se děda. „A kdo to podle tebe je?“

„Přece ta stará čarodějnice Golisová na konci ulice,“ odpověděla jsem významně.

„Děvče, děvče, a já myslel, že jsi chytrá holka,“ pokáral mě děda, ale viditelně se mu ulevilo. „Stará Golisová není žádná čarodějnice, i když tak vypadá a někdy se chová jako nerudná herdekbaba. Ale zdání klame. Je to jen stará ženská, která je protivná jako činže, protože je sama. Zkus ji někdy pozdravit nebo pomoci s nákupem. Uvidíš, jak se změní. A bez kouzel.“

Děda měl pravdu a na svoji první skutečnou čarodějkou jsem si musela ještě hodně dlouho počkat.

3.

Démon Scubus a věštírna

Když už naše rodina přede mnou přestala tajit, že máme čarodějné kořeny, rozhodla se babička Polyxena, že bude něčím prospěšná, než dojde v budoucnu na to, že bude hlídat pravnoučata. Ode mě. V šestnácti letech mě kluci zajímali. Dokonce víc než gymnazijní učivo, ale rozmnožovací tendence jsem rozhodně neměla.

Babička si usmyslela, že bude věštit z křišťálové koule a mariášových karet. Koule stála na knihovničce jako těžítka a mě by nikdy nenapadlo, že je to magická proprieta.

„Polyxeno, kolikrát vám musím připomínat, že náš rod provozoval magii po celou dobu své existence jen nezištně? Nechcete si to rozmyslet?“ nabádal ji táta.

„A kolikrát ti já mám opakovat, Adrieli, že věštění z karet má s magií asi tolik společného jako výhra v lotynce na základě matematického vzorce? A nevymýšlej si, že váš rod provozoval pouze bílou magii. Proč upálili praprapratetu Xenii z vaší strany v 17. století ve Španělsku, he, panáčku?“ pustila se do něj nebojácně babička.

Tatínek se podíval po dědečkovi Hypolitovi, jako by u něj hledal pomoc, ale ten mu jasně naznačil, aby hodil ručník do ringu.

„Protože Xenie byla v nesprávnou dobu na nesprávném místě,“ snažil se zachránit alespoň čest svých předků a šel trénovat fotbal, když doma přišel o veškerou autoritu.

O karty se s babičkou musel podělit dědeček Hypolit, který je nosíval dvakrát do týdne s sebou do hospody, kde si dal tři piva a při tom s chlapy mazal mariáš. Táta se pak divil, že mu najednou zmizely z peněženky všechny drobné.

„Ty peníze ti určitě sebral démon chtíče a perverze Scubus,“ snažil se mu namluvit

děda. Chtěl také odejít do hospody, jenže nestačil otci vybrat drobné na mariáš a babička mu ke všemu zabavila karty, takže zůstal doma.

Na babičce bylo vidět, že karty nedrží v ruce poprvé. Uměla s nimi efektní triky, až přecházely oči. Ale byly to jen triky, žádná kouzla.

Společně s mámou namalovaly velkou pouťací ceduli „Věštírna – Xena a Xana“. Připevnily ji na plot a nedočkavě se těšily na prvního klienta. Tím se stala moje spolužačka Jindra Hrdá. V dlani žmoulala stovku a chtěla vědět, jestli je těhotná a jestli si ji, ten pacholek Jarda Rolců, který ji „do toho“ měl přivést, vezme.

Babička tvrdila, že je třeba dodržovat určitý rituál, pak bude každý klient spokojený. Ale Jindra odmítla jak její bylinkový elixír, tak efektně se míhající a střílející karty. „Teta, já mám nervy nadranc. Nemůžete tyhle serepetičky vynechat?“ požádala ji nervózně.

Tím ji ranila, protože babička ty serepetičky dlouho trénovala. Vybídla Jindru, aby karty sejmula na tři hromádky levou rukou od srdce. Pak je teprve z jednotlivých hromádek rozkládala na stůl.

„Tak co?“ chtěla nedočkavě vědět Jindra.

„Holka zlatá, máš to nějak zašmodrchaný,“ nevěděla si babička rady. „Nějakého kluka vidím, ale jestli je to ten pacholek Rolc, nebo ne, nevidím jasně.“

Sebrala karty opět do jednoho paklíku a Jindra je musela znovu sejmout. Babička je znovu rozložila na stole s čistým ubrusem, na kterém ležela křišťálová koule.

Vžívala jsem se do Jindřiny situace. Najednou jsem ji viděla v nějakém jiném prostoru společně s Jardou Rolců. Ten se od ní pohyboval někam pryč, až zmizel. Ale jí to nevadilo. Dokonce se spokojeně usmívala. Chvíli jsem nevěděla proč. Už vzápětí jsem si všimla, že se z nějaké mlhy vynořil jiný kluk, který byl nápadně podobný Fášovi Sojkovi z vedlejší vesnice. Najednou se v téhle vizi objevila křišťálová koule z našeho stolu. Zpomaleně padala a padala.

V tu chvíli jsem procitla. Ani nevím proč, ale podvědomě jsem hmátla pod stolem do vzduchu a chytila kouli, kterou shodila babička rukou. Pak jsem se zadívala do karet a otočila se k Jindře.

„Na Rolce se vykašli, je to vůl. Tady ti to jasně ukazují tyhle dvě karty (jedna byla žaludské

eso). Podle mě ,v tom‘ nejsi, ale jestli to chceš vědět natuty, tak si v lékárně kup gravitest,“ zakončila jsem věštění a vzala ze stolu Jindřinu stovku a podala jí peníze zpátky.

„První klient neplatí.“

Jindra sbalila peníze a zmizela jako pára nad hrncem.

„Z tebe by vážně něco mohlo být,“ prohodila uznale máma.

„Jen jestli do té doby neumřeme hlady,“ dloubla si do mě babička Polyxena.